

Verboden terrein

Abonneer u nu op de Karakter Nieuwsbrief.

Ga naar www.karakteruitgevers.nl;

www.facebook.com/karakteruitgevers;

www.twitter.com/UitKarakter en:

* ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels;

* blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties;

* én maak kans op fantastische prijzen!

www.karakteruitgevers.nl biedt informatie over al onze boeken,

Nova Zembla-luisterboeken en softwareproducten.

Kijk op www.karakteruitgevers.nl/errata voor eventuele
aanpassingen of aanvullingen op deze titel.

Rachel Gibson

Verboden terrein

Karakter Uitgevers B.V.

Oorspronkelijke titel: *Truly Madly Yours*

© 1999 by Rachel Gibson. Published by arrangement with
HarperCollins Publishers and Marianne Schönbach Literary Agency.

Vertaling: Frances van Gool

© 2015 Karakter Uitgevers B.V., Uithoorn

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Omslagontwerp: Mariska Cock

Omslagbeeld: © Elisabeth Ansley/Trevillion Images

ISBN 978 90 452 0580 9

NUR 302

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvou-
digd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze
dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vader en moeder, Al en Mary Reed, met al mijn
liefde. 's Avonds laat, als mijn hoofd weer stil is, kan ik
me nog de geur van mijn moeders huid en het gevoel
van mijn vaders stekeltjeshaar voor de geest halen.
Dan weet ik dat ik geboft heb.

Proloog

De rode gloed van een warmtekanon bescheen de rimpels en plooiën in het gezicht van Henry Shaw, terwijl het gehinnik van zijn geliefde Appaloosa-paarden naar hem toe kwam waaien op een warme lentedries. Hij duwde een oude cd in zijn cd-speler en de diepe, met whisky doortrokken stem van Johnny Cash vulde het schuurtje. Voordat Johnny het geloof had gevonden, was hij een behoorlijke losbol geweest. En echte mannen-man, en dat mocht Henry wel. Toen had Johnny Jezus gevonden, en June, en was het met zijn carrière bergafwaarts gegaan. Het leven verliep niet altijd volgens plan. God en vrouwen en ziektes kwamen nogal eens tussenbeide. Henry haatte alles wat zijn plannen in de war schopte.

Hij haatte het om geen controle te hebben.

Hij schonk nog een whisky in en keek door het raampje boven de werkbank naar buiten. De ondergaande zon hing nog boven het Shaw-gebergte, genoemd naar voorouders van Henry die zich als eersten hadden gevestigd in de vruchtbare vallei. Scherpe donkere schaduwen gleden door de vallei, richting Lake Mary, genoemd naar Henry's betovergrootmoeder, Mary Shaw.

Meer nog dan God haatte Henry zijn ziekte en het verlies van controle over zijn leven, haatte hij die rotdokters. Die prikten en porden maar tot ze iets vonden en geen van hen had ooit iets gezegd wat hij graag wilde horen. Elke keer had hij geprobeerd ze op hun nummer te zetten, maar het was hem nooit gelukt.

Henry doordrenkte een dot poetskatoen met lijnzaadolie en legde die in een kartonnen doos. Hij had voor ogen gehad op dit moment in zijn leven een hele stoet kleinkinderen te hebben, maar er was er geen een. Hij was de laatste Shaw. De laatste in een lange lijn van een oude en gerespecteerde familie. De Shaws waren bijna

uitgestorven en dat vrat aan hem. Nu was er niemand om zijn bloedlijn voort te zetten als hij er niet meer was... behalve Nick.

Hij ging zitten in een oude kantoorstool en bracht de whisky naar zijn mond. Hij zou de eerste zijn om toe te geven dat hij die jongen verkeerd had bejegend. De laatste jaren had hij geprobeerd het goed te maken met zijn zoon. Maar Nick was een koppige en onverzoenlijke man. Zoals hij ook een moeilijke en on aardige jongen was geweest.

Als Henry meer tijd had gehad, had hij vast een redelijke verstandhouding met zijn zoon kunnen opbouwen, dacht hij. Maar die tijd had hij niet meer en Nick maakte het hem niet makkelijk. Sterker nog, Nick maakte het hem verdomd lastig, zelfs om hem aardig te vinden.

Hij herinnerde zich de dag nog goed waarop Nicks moeder, Benita Allegrizza, op zijn voordeur had staan bonzen. Zij beweerde dat Henry de vader was van het donkerharige baby'tje in haar armen. Henry had van Benita's donkere oogopslag naar de grote blauwe ogen van zijn vrouw Ruth, die naast hem stond, gekeken.

Hij had het in alle toonaarden ontkend. Natuurlijk was er een goede kans dat Benita's bewering waar was, maar die mogelijkheid ontkende hij. Zelfs als Henry niet getrouwd was geweest zou hij nooit uit vrije wil een kind maken bij een Baskische vrouw. Die mensen waren hem veel te donker, te opvliegend en te gelovig. Hij wilde blanke en blonde kindertjes. Hij wilde niet dat zijn kinderen verward zouden worden met bonenvreters. O, hij wist wel dat Basken geen Mexicanen waren, maar voor hem zagen ze er allemaal hetzelfde uit.

Als Benita's broer Josu er niet was geweest, was niemand iets te weten gekomen over zijn affaire met de jonge weduwe. Maar die vuile schapenkeutel had geprobeerd hem te chanteren zodat hij Nick als zijn zoon zou erkennen. Hij dacht dat Josu blufte toen hij hem opzocht en dreigde iedereen in het stadje te vertellen dat Henry zijn treurende zuster had misbruikt en zwanger gemaakt. Ook toen had Henry ontkend dat hij de vader was.

Maar tegen de tijd dat Nick vijf was, leek hij zo op een Shaw

dat niemand Henry meer wilde geloven. Zelfs Ruth niet. Ze was van hem gescheiden en had de helft van zijn geld meegenomen.

Maar in die dagen had hij nog tijd zat. Toen was hij pas achter in de dertig. Nog jong.

Henry pakte de .357 revolver en deed zes kogels in de cilinder. Na Ruth had hij een tweede vrouw gevonden, Gwen. En ook al was Gwen een arme ongehuwde moeder van twijfelachtige komaf, hij was met haar getrouwd om verschillende redenen. Het was duidelijk dat ze niet onvruchtbaar was, wat Ruth volgens hem wel was geweest, en ze was zo mooi dat hij er enorm opgewonden van raakte. Maar uiteindelijk was hij diep teleurgesteld geraakt in zijn stiefdochter en het enige wat hij van Gwen verlangde had ze hem niet kunnen schenken. Na een jarenlang huwelijk had ze hem geen wettige erfgenaam kunnen geven.

Henry draaide aan de cilinder en stuurde naar de revolver in zijn hand. Met de loop duwde hij de doos met de in lijnzaad gedrenkte dot poetskatoen dicht naar de straalkachel. Hij wilde niet dat iemand de rotzooi zou moeten opruimen als hij er niet meer was. Het nummer waar hij op had gewacht kraakte door de speakers en hij draaide aan de volumeknop om Johnny beter te kunnen horen, toen hij zong over hoe het was om in een brandende ring van vuur te vallen.

Zijn blik vertroebelde en hij dacht aan het leven en de mensen die hij achterliet. Het was verdomme een schande dat hij er niet bij zou zijn om hun koppen te zien als ze zouden ontdekken wat hij had gedaan.

Hoofdstuk I

‘De dood komt, zoals het hoort, voor allen, en daarmee de onherroepelijke scheiding van hun geliefden,’ sprak de stem van dominee Tippet monotoon. ‘Henry Shaw, gewaardeerd echtgenoot, vader en prominent lid van onze gemeenschap, we zullen hem missen.’ De eerwaarde zweeg en keek naar de grote groep mensen die zich had verzameld aan het graf voor een laatste groet. ‘Henry zou blij zijn met de aanwezigheid van zo vele vrienden hier vandaag.’

Henry Shaw zou met één blik op het rijtje auto’s achter het hek van de Salvation begraafplaats hebben geconcludeerd dat deze respectabele opkomst toch minder was dan hij verdiende. Tot hij een jaar geleden was weggestemd door die doortrapte Democraat George Tanasee, had hij vierentwintig jaar lang het burgemeesterschap van Truly, Idaho bekleed.

Henry was de grote man geweest in deze kleine gemeenschap. Hij bezat de helft van alle winkels en had meer rijkdom vergaard dan het hele stadje bij elkaar waard was. Kort nadat zijn eerste vrouw hem had verlaten, vierentwintig jaar geleden, had hij haar vervangen door de mooiste vrouw die hij kon vinden. Hij had het prachtigste stel weimaraners van de hele staat, Duke en Dolores, en tot voor kort woonde hij in het grootste huis van de stad. Maar dat was nog in de tijd voordat die verrekte Allegrezza-jongens de hele stad volbouwden. Hij had nog een stiefdochter ook, maar over haar had hij in geen jaren gesproken.

Henry was vooral dol geweest op zijn positie binnen de gemeenschap. Hij had zich hartelijk en gul betoond aan de mensen die op zijn hand waren. Maar als je niet aan Henry’s kant stond, dan was je zijn vijand. Degenen die het durfden hem tegen te spreken kregen daar meestal spijt van. Hij was een arrogante,

racistische klootzak geweest en toen ze zijn verkoolde resten uit de verbrande ruïne hadden gehaald, waren sommigen in het dorp ervan overtuigd dat Henry Shaw precies had gekregen wat hij verdiende.

‘Wij geven het lichaam van onze geliefde Henry Shaw terug aan de aarde.’

Delaney Shaw, Henry’s stiefdochter, luisterde naar de slaapverwekkende toon van dominee Tippetts stem en wierp een steelse blik op haar moeder. De donkere tinten die hoorden bij de prille rouw stonden Gwen Shaw goed, en dat verbaasde Delaney niets. Alles stond haar moeder goed. Dat was altijd al zo geweest. Delaney keek weer naar de gele rozen op Henry’s kist. De felle juni-zon schitterde op het hoogglanzende mahonie en glimmende koperen beslag. Ze reikte in de zak van het mintgroene pakje dat ze van haar moeder had geleend, en vond haar zonnebril. Met het bruine plastic op haar neus beschermde ze haar gezicht tegen de brandende stralen van de zon en de nieuwsgierige blikken van de mensen om haar heen. Ze rechtte haar schouders en haalde een paar keer diep adem. Ze was al tien jaar niet meer thuis geweest. Het had altijd in haar bedoeling gelegen om terug te komen en vrede te sluiten met Henry. Nu was het te laat.

Een zacht briesje bewoog haar rode, met goud doorschoten krullen om haar gezicht en ze veegde de korte krullen achter haar oren. Ze had het moeten proberen. Ze had niet zo lang weg moeten blijven. Ze had het niet zo lang moeten laten duren, maar ze had nooit gedacht dat hij zou sterven. Niet Henry. De laatste keer dat ze hem had gezien hadden ze verschrikkelijke dingen tegen elkaar gezegd. Zijn woede was zo hevig geweest dat ze zich die nog levendig kon herinneren.

Een geluid dat klonk als de wrake Gods bulderde in de verte en Delaney richtte haar blik ten hemel, waar ze donder en bliksem verwachtte, omdat de komst naar het paradijs van een man als Henry zeker voor kabaal zou zorgen. Maar de lucht bleef knalblauw terwijl het gerommel bleef voortduren en ze richtte haar aandacht nu op het hek van de begraafplaats.

Gezeten op een glanzende, zwart met chromen motorfiets, met

lange haren wapperend in de wind, keek een eenzame biker neer op de menigte rondom het graf. De reuzenmotor deed de grond trillen en de lucht vibreren. De zegening van de dominee werd luid overstemd door de dubbele uitlaat. Gekleed in een volwassen spijkerbroek en een zacht wit T-shirt, bracht de man zijn Harley ratelend tot stilstand vlak voor de donkergrijze lijkwagen. De motor ging uit en met zijn laars schrapend over het asfalt zette hij hem op de standaard. Daarna stapte hij er, in één vloeiende beweging, van af. Een hipsterbaardje verhulde zijn krachtige kaaklijn en leidde de blik naar een gulle mond. In een oorlel hing een gouden ringetje en zijn ogen gingen schuil achter een zilverkleurige Oakley zonnebril.

De stoere biker kwam haar vagelijk bekend voor. Iets in zijn olijkleurige huid en gitzwarte haren deed een belletje bij haar rinkelen, maar Delaney wist niet precies welk.

‘O, mijn god,’ hoorde ze haar moeder naast zich zuchten. ‘Dat geloof je toch niet, dat hij het lef heeft zo op te komen dagen.’

Haar ongeloof werd gedeeld door andere rouwenden, die zo onbeleefd waren hardop te gaan fluisteren.

‘Dat wordt hommeles.’

‘Altijd al een zwart schaap geweest.’

Een vale Levi’s spijkerbroek spande strak om zijn bovenbenen, omvatte zijn kruis en bedekte zijn lange benen met de zachte stof. Een briesje drukte zijn shirt tegen zijn brede gespierde borstkas. Delaney bestudeerde zijn gezicht. Langzaam haalde hij de zonnebril van zijn rechte neus en stak hem in zijn borstzakje. Zijn lichtgrijze ogen staarden haar rechtstreeks aan.

Prompt bleef Delaney’s hart stilstaan en stond ze als aan de grond genageld. Die ogen, die zich in de hare boorden, herkende ze. Ze waren precies zoals die van zijn Ierse vader, maar veel spreker omdat ze zich bevonden in een gezicht dat verder zo typisch Baskisch was.

Nick Allegrezza, de knapste jongen in de buurt, waar ze haar hele jeugd van had gezwijmeld en degene die haar toekomstromen aan diggelen had geslagen. Nick, de charmante klootzak. Hij stond er zo nonchalant alsof hij de commotie die hij had veroor-

zaakt niet in de gaten had. Het was aannemelijker dat hij dat wél in de gaten had maar het hem niets kon schelen. Delaney was tien jaar weg geweest en sommige dingen waren kennelijk niet veranderd. Nick was steviger geworden en zijn trekken volwassener, maar zijn aanwezigheid trok nog steeds alle aandacht.

Dominee Tippet boog zijn hoofd. ‘Laat ons bidden voor Henry Shaw,’ begon hij. Delaney liet haar hoofd zakken en sloot haar ogen. Zelfs als kind had Nick al meer aandacht gekregen dan goed voor hem was. Zijn oudere broer Louie was ook een wilde geweest, maar nooit zo wild als Nick. Iedereen wist dat de broers Allegrezza gek waren, impulsieve Basken, temperamentvol en zo geil als pas ontslagen gevangenen.

Elk meisje in het stadje was gewaarschuwd zo ver mogelijk uit de buurt van de broertjes te blijven, maar net als ratten werden gebiologeerd door de rattenvanger, zo lieten velen zich verlokken door de roep van de natuur en wierpen zichzelf in de armen van ‘die Baskische jongens’. Nick had bovendien de reputatie dat hij maagden uit hun kuise broekjes kon kletsen. Alleen Delaney had hij niet tot vrouw gemaakt. In tegenstelling tot wat velen dachten, was zij niet écht met Nick Allegrezza het bed ingedoken. Haar maagdelijkheid had hij haar niet ontnomen.

Technisch gesproken dan.

‘Amen,’ prevelden de rouwenden als met één stem.

‘Ja, amen,’ mompelde Delaney, zich wat schuldig voelend dat ze zo afgeleid was geweest tijdens het gebed. Ze tuurde over de rand van haar zonnebril en kneep haar ogen toe. Ze zag dat Nick iets prevelde en snel een kruis sloeg. Hij was natuurlijk katholiek, net als alle andere Baskische families in dit gebied. Toch was het bijna heiligschennis om zo’n overduidelijk sexy, langharige, oorbel dragende, motorrijdende hipster te zien bidden, alsof hij een priester was. Toen verplaatste hij op zijn gemak, alsof hij alle tijd had, zijn blik van het pakje dat ze droeg naar Delaney’s gezicht. Even leek er wat te flikkeren in zijn ogen, maar dat was razendsnel weer verdwenen, toen zijn aandacht werd getrokken door een blonde vrouw in een roze niemendalletje naast hem. Ze ging op haar tenen staan en fluisterde hem iets in het oor.

Nu dromde de menigte om Delaney en haar moeder samen, om hen te condoleren, voordat de mensen weer terugkeerden naar hun auto's. Ze verloor Nick uit het oog en wendde zich tot de anderen. Ze herkende de meeste van Henry's vrienden, maakte een praatje met sommige, maar bespeurde weinig mensen van onder de vijftig. Ze glimlachte en knikte, schudde handen en haatte elke seconde. Ze wilde niet door hen bekeken worden. Ze wilde alleen zijn. Ze wilde in haar eentje denken aan Henry en aan die goede oude tijd. Ze wilde zich Henry herinneren zoals hij was geweest voordat ze elkaar zo verschrikkelijk teleurgesteld hadden. Maar ze wist dat ze die kans pas veel later zou krijgen. Ze was emotioneel uitgeput en tegen de tijd dat zij met haar moeder terug was bij de limousine die hen weer thuis zou afleveren, wilde ze niets liever dan een lange winterslaap houden.

Het gerommel van Nicks Harley trok opnieuw haar aandacht en ze keek over haar schouder zijn kant op. Hij gaf twee flinke dotten gas, draaide de motor 180 graden en trok de gashendel helemaal open. Delaney fronste bedenkelijk toen hij langs stooft, haar blik gefocust op de blondine die zich tegen zijn rug aan drukte als een zuignapje. Hij had een vrouw opgepikt op de begrafenis van Henry, alsof hij op kroegentocht was geweest. Delaney herkende haar niet, maar ze was niet echt verbaasd dat Nick er met een vrouw vandoor ging na een begrafenis. Niets was immers heilig voor die man. Niets ging hem te ver.

Ze klauterde de limousine in en liet zich in de zachte bank vallen. Henry was dood, maar er was niets veranderd.

'Dat was een mooie dienst, vond je niet?' onderbrak Gwen haar gedachten. De auto verliet de begraafplaats en reed richting Highway 55.

Delaney keek naar de flitsen blauw van Lake Mary die af en toe zichtbaar waren door het dichte sparrenbos. 'Ja,' antwoordde ze en wendde zich naar haar moeder. 'Het was echt mooi.'

'Henry was dol op je. Hij wist alleen niet hoe je compromissen moet sluiten.'

Deze discussie hadden ze al vaker gehad en Delaney had geen zin het er weer over te hebben. Het gesprek begon en eindigde

altijd op dezelfde manier en het loste nooit iets op. ‘Hoeveel mensen zullen er komen, denk je?’ vroeg ze, doelend op het buffet dat na de plechtigheid volgde.

‘Bijna iedereen, verwacht ik.’ Gwen reikte over de hele breedte van de achterbank en duwde Delaney’s krullen achter haar oren.

Delaney verwachtte bijna dat haar moeder haar vinger met spug zou bevochtigen om er kleine krulletjes mee op haar voorhoofd te fabriceren, zoals ze altijd deed toen Delaney nog een kind was. Dat had ze destijds gehaat, en nog steeds trouwens. Dat voortdurende gefrutsel, alsof ze niet goed genoeg was van zichzelf. Dat continue getut, alsof ze veranderd kon worden in iemand die ze niet was.

Nee. Er was niets veranderd.

‘Ik ben zo blij dat je er bent, Laney.’

Delaney kreeg het Spaans benauwd en drukte op het knopje van het raam. Ze ademde diep de frisse berglucht in en blies deze rustig weer uit. Nog twee dagen, hield ze zichzelf voor. Nog twee dagen en dan kon ze naar huis.

De vorige week had ze bericht ontvangen dat ze werd vermeld in Henry’s testament. Na de manier waarop ze uit elkaar waren gegaan, kon ze zich niet voorstellen waarom dat zo was. Ze vroeg zich af of Nick er ook in stond, of dat hij zijn zoon zelfs na de dood bleef negeren.

Heel eventjes vroeg ze zich af of Henry haar geld of bezittingen had nagelaten. Waarschijnlijker was dat hij een grap zou uithalen en haar een oude verroeste vissersboot of een stoffige waterdichte jas zou toebedelen. Wat het ook was, het maakte niet uit, ze vertrok zodra het testament was voorgelezen. Nu moest ze alleen nog haar moed bijeenrapen om dat aan haar moeder te vertellen. Misschien belde ze wel gewoon naar huis als ze al in de buurt van Salt Lake City was. Eerst wilde ze nog wat oude vriendinnen opzoeken, een aantal kroegen in de buurt bezoeken en wachten tot ze naar de grote stad terug kon, waar ze weer kon ademhalen. Ze wist dat ze gek zou worden als ze langer dan een paar dagen zou blijven – of nog erger: gillend gek.